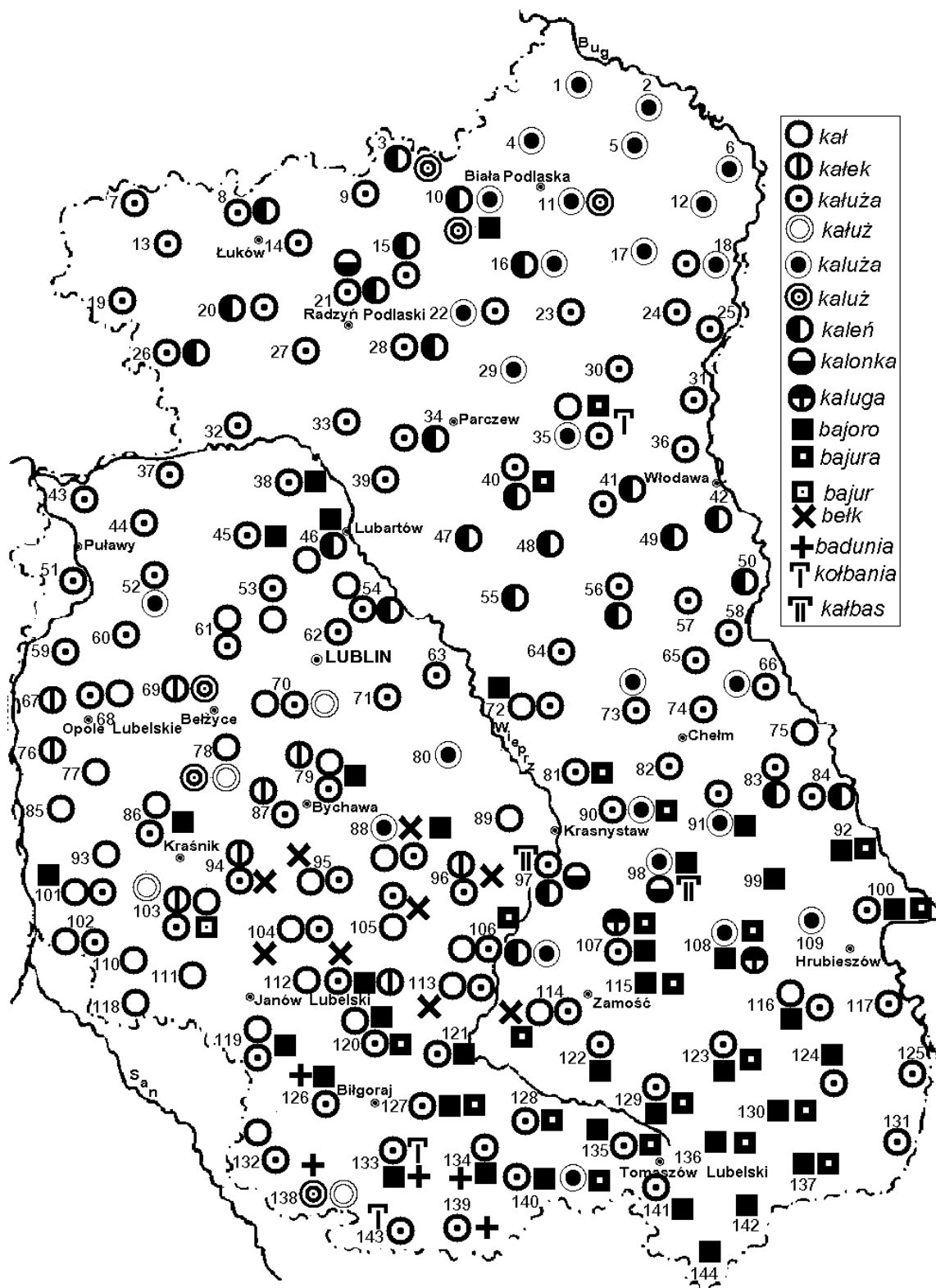

Kał 'błotna kałuża'

Mapa 5.

Na drodze pu deszczu robio sie zawsze wielgie kały (Staw Noakowski). Kał to to dołek, do którego naleci wody (Stojeszyn). Kał to dołek z wodo (Wandalin). Kał to woda, co stoi po deszczu na drodze (Krzemień). Tam zawsze był wielgi kał wody (Lipa). Kał to woda, która

stoi po deszczu na drodze (Sąsiadka). U nas po każdym dyszczu, to takie kały stoły na ty drodze (Świeciechów). Takie kały stojo na drodze, ze ani przyjechać tędy (Kluczkowice). Pranie to sie robiło w domu. Z kijanko sie jeździło, chodziło gdzie woda była, gdzie rzeka była. Na przykład jak u mnie, to była taka ło brzezina i w środku był taki duży kał (Motycz). Staroj sie łominuć kały, bo sie możesz zamoczyć (Tarnawa Duża). Gęsi chlapio sie w kale (Czernięcin Główny). Kały na drodze były, mówiło sie, ze pu świętym Michale napij sie wody w kale (Ożarów). No kałuża jednakowo lub kałem nazywajo (Nowodwór).

Źródła: PM, PI, KAGP, SSiSL, MG.

Geografia: Lubelszczyzna południowo-zachodnia i środkowa, sporadycznie w części wschodniej (zob. mapa 5).

D. lp. *kału*; D. lm. *kałów*; wymowa: *kaŭ*.

Por. *badunia, bajoro, bajur, bajura, bełk, kaleń, kalonka, kaluga, kaluż, kałuża, kałbas, kałek, kałuż, kałuża, kołbania*.

Halina Pelcowa, *Słownik gwar Lubelszczyzny. Tom IX. Przestrzeń wsi. Ukształtowanie powierzchni. Życie społeczne i zawodowe*, Lublin 2021.

Regionalne dziedzictwo językowe Lubelszczyzny o charakterze etnicznym: Słownik gwar Lubelszczyzny (tomy VI-XII) z dokumentacją leksykograficzną, kartograficzną, ikonograficzną i dźwiękową.

Projekt realizowany w ramach programu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego pod nazwą Narodowy Program Rozwoju Humanistyki na podstawie decyzji nr 0125/NPRH7/H11/86/2018 – w latach 2018-2023.

Kierownik projektu: prof. dr hab. Halina Pelc